

Salla Hyvätti

Autosihteeri

Autosihteeri

Salla Hyvätti

Salla Hyvätti

Autosihteeri

© 2019 Salla Hyvätti

Kannen suunnittelu: Salla Hyvätti

Sisuksen taitto: Salla Hyvätti

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-1915-2

Kiitokset

Kiitokset ihan jokaiselle, jotka ensimmäisen kirjani jälkeen annoitte rakentavaa palautetta ja kannustitte jatkamaan harrastustani. Jokainen palaute on ollut äärimmäisen tärkeä ja niiden pohjalta on nyt kädessäänne ehtoisampi tuote: Dekkari 2.0

Erityiskiitokset haluan tälle kertaa antaa ennen kaikkea oikolukijoilleni Leena Paanaselle, joka uskoi minuun vankkumatta sekä pitkäaikaiselle ystävälleni Jaana Tentkelle, jolta ei jäänyt kovinkaan montaa pilkkua viilaamatta. Erityiskiitokset kuuluvat myös miehelleni Karri Hyvättille, joka on tahtomattaankin joutunut ensimmäiseksi koelukijaksi ja kommentaattoriksi.

Leppävedellä 1.11.2019

Salla Hyvätti

Ensimmäinen Luku

Maanantai 14.1.2019 klo 18.25

Nainen katseli rakastuneesti ravintolapöydän ylitse vastapäätä istuvaa charmikasta rakastajaansa. Miehen kasvoilla oli lempeä hymy ja kynttilän lepattava liekki antoi silmiin pienen romanttisen välkkeen. Nainen hymyili viettelevästi miehelle ja kysyi ääni jännittyneenä joko heidän olisi aika siirtyä hotellihuoneen intiimimpään ilmapiiriin.

Nainen oli tavannut miehen ensimmäisen kerran noin vuotta aikaisemmin aivan sattumalta autokaupan asiakkaille järjestetyillä illalliskutsuilla. Nainen oli huomannut heti, miten heidän välillään oli alkanut kipinöidä. Tahaton hipaisu toisen kämmensyrjään oli saanut pienet sähköiskut kulkemaan naisen koko kehon lävitse. Keskustelu oli sujunut illanmittaan luontevasti. Syömisen jälkeen iltaa oli vielä jatkettu flirttaillen ja nauraen muutaman viinilasillisen voimin ravintolan intiimissä nurkkauksessa muiden jo poistuttua tahoilleen.

Mies oli heti ensi sanoikseen kertonut olevansa naimisissa, eikä hänellä ollut aikomustakaan jättää vaimoaan. Naisen tuntema suorastaan yliluonnollisen voimakas vetovoima tätä tuntematonta miestä kohtaan oli kuitenkin saanut naisen jäämään paikoilleen. Mies oli ollut halukas viemään naisen jo tuolloin hotellihuoneeseensa, mutta nainen oli jyrkästi kieltäytynyt kutsusta kuunnellessaan heikosti taustalla soimaavaa omatuntensa ääntä. Mutta mies ei ollut luovuttanut niin helpolla ja olikin vielä lähtiessään suorastaan kerjännyt naisen puhelinnumeroa kokoelmiinsa, luvaten soittaa hänelle heti seuraavalla viikolla.

Niin he olivat alkaneet viestitellä ja soitella toisilleen päivittäin. Nainen oli käynyt sisäisen kamppailun toiseksi naiseksi ryhtymisestä, mutta omatunto oli joutunut antamaan periksi. Niinpä nainen oli hypännyt suoraan rakastajattaren rooliin. Hän oli vaientanut moraaliset mietteensä uskottelemalla itselleen miehen avioliiton olevan jo valmiiksi karikolla. Miksi tämä muuten olisikaan niin sinnikkäästi naista yrittänyt hurmata, vaikka vaimo odotti aviomiestään kotona uskoen ja luottaen? Tapaamiskerrat olivat silti olleet harvassa. Mies oli tavannut naista ainoastaan silloin, kun hän oli ollut ehdottoman varma siitä, että vaimo uskoi miehensä olevan turvallisesti laupeuden poluilla.

Pikkuhiljaa nainen oli rakastunut mieheen, eikä mieskään aivan tunteettomaksi ollut naista kohtaan jäänyt. Mies oli vienyt rakastajattaraan illallisille, teatteriesityksiin ja muihin rientoihin, minkä jälkeen he olivat aina päätyneet hotellihuoneeseen nauttimaan kiihkeistä rakastelun hetkistä. Mies oli ostellut naiselle kalliita lahjoja ja vannonut naisen olevan ainoa toinen nainen hänen elämässään. Mies oli kertonut naiselle jopa rakastavansa tätä, mutta painottanut kyseessä kuitenkin olevan hänelle vain sivusuhte, jolla ei normaalin mittakaavan puitteissa ollut tulevaisuutta luvassa. Nainen oli hyväksynyt miehen sanelemat säännöt ehdoitta ja heittäytynyt avosylin rakastajansa käsivarsille aina kutsun käydessä. Tämä ilta oli kuitenkin erilainen. Nainen halusi palavasti kertoa miehelle salaisuutensa, mutta se saisi odottaa toivottavasti myöhemmin illan kuluessa tulevaa otollisempaa hetkeä.

Mies hymyili takaisin rakastajattarelleen ja alkoi viittilöidä tarjoilijaa paikalle maksaakseen sievoisen kokoiseksi kertyneen illallislaskun. Tarjoilija huomasi miehen eleen ja toikin pian laskun pienessä mustassa nahkakansiossa pöydälle miehen eteen. Mies vilkaisi laskun loppusummaa ja kaivoi lompakostaan pari sileää setelirahaa. Summa ei ollut aivan tasan, mutta mies iski seuralaiselleen silmää ja he poistuivat toisiinsa nojautuen kohden ravintolan ovea ja siitä edelleen hotellin aulan poikki hissien suuntaan.

Mies työnsi naisen hellästi edellään hissiin ja painoi oikean kerroksen numeroa. Hissin ovet sulkeutuivat. Mies painoi huulensa vasten naisen huulia ja liu'utti kättään hiljalleen naisen selkää pitkin täydellisen pyöreälle pakaralle. Nainen tunsu vaatteidensa läpi miten

miehen etumus oli alkanut paisua. Hän tiesi jo entuudestaan, miten huoneeseen päästyä tilanne riistäytyisi jo ovelta intohimoisiin hetkiin.

Nainen ei ollut väärässä. Hotellihuoneen oven sulkeutuessa mies tarttui naiseen määrätietoisesti. Mies otti hänet ensimmäisen kerran enempää aikailematta seisaaltaan huoneen ovea vasten. He jatkoivat kiihkeän halun vallassa lemменleikkejään viileiden puhtaiden lakanoiden välissä. Koko huone täyttyi rakkauden tuoksuista. Kemia heidän välillään oli niin voimakasta, ettei moni ihminen kokenut sellaista koko elämänsä aikana. He rakastelivat kerran, toisen ja vasta kolmannen kerran jälkeen he jäivät sylikkään makaamaan intohimonsa uuvuttamina.

Muutaman minuutin kuluttua mies vilkaisi rannekelloaan ja säpsähti. Hän katsoi naista pahoitellen ja nousi kiireesti sängystä. Hän kiskoi vaatteet päälleen, tanssahdellen samalla huojuvasti tasapainon horjuessa. Saatuaan vaatteet ylleen mies suorastaan ryntäsi ovelle selitellen samalla vaimonsa englanninkielen kurssin päättyneen juuri. Miehen olisi oltava kotona ennen vaimoaan. Mies avasi oven sanomatta enää muuta ja katosi hotellin hämääjän käytävään.

Nainen jäi hämillään tuijottamaan sulkeutunutta ovea ja tunsi tuskan hiipivän sydämeensä. Hän ei kuitenkaan antanut tunteilulle valtaa, vaan totesi kuivasti valinneensa itse rakastajattaren roolin. Mies ei ollut luvannut hänelle mitään enempää, eikä hän voinut sellaista mennä vaatimaan. Tähän hänen oli tyytyminen, ainakin toistaiseksi.

Nainen nousi verkkaisasti sängystä ja suuntasi kylpyhuoneeseen. Hän laski itselleen kuuman kylvyn heittäen veden sekaan ruusuntuoksuisen kylpyvaahtopallon. Hän poksautti alkoholittoman kuohuviinipullon auki, kaatoi juoman lasiinsa ja pulahti ammeen lämpimään veteen nauttimaan hemmotteluhetken rentouttavasta vaikutuksesta. Nainen sulki silmänsä ja harmitteli mielessään miehen äkillistä poistumista. Hän ei ollut ehtinyt kertoa tälle tärkeää asiaansa. Eikä hän tiennyt, koska näkisi rakastajansa jälleen. Hän ei halunnut kertoa asiaansa viestein tai puheluihin. Asia olisi sanottava kasvotusten. Tilanteeseen oli tällä hetkellä vain tyydyttävä. Vai oliko? Entä jos hän soittaisikin miehen vaimolle ja kertoisi tämän aviomiehen tekemisistä? Entä jos hän paljastaisikin kaiken? Kertoisi miehen sanoneen rakastavan

häntä. Niin mies oli ainakin jokaisen tapaamisen päätteeksi sanonut. Ja vielä viimeisenä naulana arkkuun hän kertoisi sen, pienen salaisuutensa.

Ei! Sitä hän ei voisi tehdä. Mies oli kertonut pettäneensä vaimoaan aiemminkin. Sen mies oli saanut anteeksi, kun silloinen rakastajatar oli muuttanut toiseen kaupunkiin. Vaimo oli antanut miehelleen anteeksi, muttei unohtanut. Vaimo oli uhannut tappaa jokaisen, joka edes vilkaisisi liian pitkään hänen miehensä suuntaan. Mies oli kertonut uhkauksesta rakastajattarelleen jo suhteen alkuaikana vannottaen heidän pitävän todella matalaa profiilia tapaamisistaan. Rakkauden huumassaan nainen oli suostunut kaikkeen. Rakastihan tämä mies häntäkin, vaikkei koskaan voisikaan olla hänen omansa.

Nainen nousi venytellen ammeesta. Vaahtokylpy ja hetkeä aiemmin koettu rakastelun muisto oli saanut hänet rentoutumaan täydellisesti. Hän kuivasi itsensä hotellin paksuun ja pehmeään froteepyyhkeeseen. Sitten hän pukeutui, keräsi tavaransa ja vilkaisi vielä huoneen ympäri kuin hyvästellen sen katseellaan. Oli sääli jättää huone tyhjilleen, olihan se maksettu seuraavaan päivään saakka. Nainen halusi kuitenkin kotiin. Hän nukkui yönsä paremmin omassa sängyssään. Aamulla olisi kuitenkin lähdeittä aikaisin töihin ja kotoa se kävisi huomattavasti helpommin. Nainen poistui huoneesta sulkien huoneen oven klonksahtaen perässään. Hän käveli pitkän, lattiamatolla pehmenneen käytävän hisseille, painoi tilausnappulaa ja jäi odottamaan hissin saapumista.

Kerrostasanteen pienen aulan tuolilla istui joku. Henkilö oli pukeutunut täysin mustiin. Tällä oli päässään aurinkolasit, mikä kummastutti hieman naista. Lippalakki oli vedetty syvälle silmille ja takin huppu vedetty päälle. Henkilö näytti nuokkuvan tuolillaan, ilmeisesti torkkuen. Nainen vilkuili näkyä hieman pelästyen, muttei kiinnittänyt asiaan sen enempää huomiota.

Hissi saapui kerrokseen ja nainen astui sisään kuparinvärisen hissiin painaen samalla parkkihallin kerroksen painiketta. Ovet olivat jo sulkeutumassa, kun aulassa istunut henkilö astui viime hetkellä hissiin. Ovet sulkeutuivat pienellä viiveellä. Nainen ei ehtinyt tehdä mitään, kun hän jo tunsu viiltävän kivun sumentavan tajunnan tasoa. Isku oli osunut suoraan keskelle naisen kasvoja. Nainen kiljaisi kivusta ja

valahti istumaan hissin lattialle. Mustiin pukeutunut henkilö kaivoi taskustaan jotain. Seuraavassa hetkessä nainen tunsu kuinka naru kiertyi hänen kaulansa ympärille ja alkoi kiristyä. Nainen haukkoi hädissään henkeä ja yritti työntää sormiaan narun ja kaulansa väliin, tuloksetta. Kuristava tunne kaulalla lisääntyi. Nainen ei enää voinut kamppailla vastaan. Hän menetti ensin tajuntansa ja pian sen jälkeen hän lakkasi kokonaan hengittämästä. Nainen oli kuollut.

Toinen Luku

Tiistai 15.1.2019 klo 8.45

Vaalea, kauniiksikin kehaistu 42-vuotias Kati Koivisto asteli lumisen pihan poikki kohden myymälähallia. Hänellä oli käsissään mappi, jonka hän oli edellisenä iltana ottanut mukaan kotiin tutustuakseen tarkemmin potentiaaliseen vaihtoautoon, jota yrityksen omistaja oli hänelle hieman liiankin huokeaan hintaan kaupitellut.

Ilman lämpötila oli kymmenisen astetta miinuksen puolella. Pohjoisesta päin puhaltava, jäätävä tuuli painoi kylmyyden tunkeutumaan suoraan luihin ja ytimiin. Kati värisi kylmästä ja kiihdytti askeliaan päästäkseen nopeammin sisälle lämpimään.

Koko syksyn ilma oli ollut poikkeuksellisen leuto ja osapuilleen sateeton. Sateettomuutta oli jatkunut vielä lämpötilan painuessa pakkasasteiden puolellekin eikä lunta ollut kertynyt maahan kuin joitakin senttejä. Lumi narisi mukavasti paksupohjaisten korkokenkien pohjien alla.

Katin työpaikka oli nimeltään Vaihcar Oy, joka oli erikoistunut uudempien vaihtoautojen ostoon ja myyntiin. Yritys tunnettiin Jyvässeudulla myös vahvasta osaamisestaan ulkomailta tuotujen autojen edelleen välittämisessä. Kati oli pestautunut yrityksen palvelukseen kolmisen kuukautta aiemmin lähes sattuman kaupalla. Hän oli nauttinut kotona leppoisaa irtisanomisaikaansa, kun hänen avomiehensä Markus oli kuullut tuttaviltaan, että Vaihcar Oy haki itselleen uutta autosihteeriä. Kati oli laittanut hakemuksen vetämään ja tullut valituksi tehtävään. Hänen valintansa kyseiseen tehtävään olikin

ollut varmasti pitkälle Markuksen ylistäviin suosituksiin pohjautuva päätös.

Katin työskentelytiimiin kuului yrityksen taloushallinnon väkeä. Tiimin toiminnasta ja yrityksen kirjanpidosta vastasi Heli Uusniemi. Katin aisaparina ja ensisijaisena perehdyttäjänä toimi toinen autosihtööri Hannele Moisio. Laskutuksesta ja perinnästä vastasi Mira Renko. Palkanlaskijana toimi myös vastikään talossa aloittanut Katille jo entuudestaan hyvinkin tuttu Miia Honka. Kati ja Miia olivat työskennelleet aiemmin Katah Oy nimisessä tilitoimistossa ja kokeneet yhdessä ennen irtisanoutumisiaan melkoisen seikkailun työkaverin murhamysteeriä ratkoessaan. Kati oli ollut erittäin onnellinen, kun Miia oli saanut palkanlaskijan paikan ja heidän yhteistyönsä oli saattanut jälleen jatkaa. He olivat erinomainen tiimi.

Kati suuntasi myymälähallin poikki pujotellen vaihtoautojen välistä kohti työhuonettaan. Osa myyjistä oli jo omilla työpisteillään, joita oli sijoitettu säännöllisen epäsäännöllisesti vaihtoautojen lomaan. Hän huikkasi huomenet lähimpinä touhuaville myyjille ja sai vastaan iloiset virnistykset ja kätten heilutukset.

– Huomenta, Kati toivotti reippaasti kollegalleen, jonka kanssa jakoi huoneensa.

– Huomenta, huomenta, Hannele vastasi iloisesti nostamatta katsettaan tietokoneensa näytöstä. – Tutkitkos jo paperit? Joko aletaan valmistelevaan kauppakirjoja?

– Heh. Toki ne vilkaisin läpi, mutta en nyt ihan niiden perusteella vielä ala kauppvoja tekemään. Haluaisin ottaa sen Mustangin koeajoon ainakin ensin. Olisi se kyllä aika ihku.

– Eiköhän Pekka sen sulle anna vaikka pidemmäksikin aikaa. Kaikkihan sen näki, miten kuola vain valui suupielistäsi, kun näit auton eka kertaa tuolla hallissa.

– Mitään kuolannut. Ehkä pieniä rakastuneita katseita sinne suuntaan toki myönnän luoneeni, Kati virnisti.

Kati riisui ulkovaatteensa naulakkoon ja laittoi tietokoneensa käynnistymään. Tietokoneen käynnistyessä hän suuntasi hakemaan kupillisen kahvia ja croissantin aamupalakseen yläkerran kahviosta. Aloitettuaan Vaiharilla hän oli ottanut tavakseen syödä aamupalansa vasta työpaikallaan, sillä kahvion uunituoreille tuotteille ei vain voinut

sanoa ei. Hän oli huomannut vajaassa kolmessa kuukaudessa housun vyötärön alkaneen hieman kiristää ja hän olikin hieman miettinyt paluuta entiseen puuopitoiseen aamupalaansa. Se ei kuitenkaan ollut saanut kannatusta herkuttelulle person Katin toiminnassa ja uusi totuttu tapa oli saanut jatkoa.

– Jokos me tehdään kaupat? Kysyi kahvioon parahiksi saapunut yrityksen omistaja Pekka Riuttanen.

Pekka oli yrityksen toinen omistaja ja perustanut yrityksen reilut 10 vuotta sitten yhdessä veljensä kanssa. Pekka oli ensi alkuun tuonut käytettyjä autoja maahan ja laajentanut siitä pikkuhiljaa uudehkojen vaihtoautojen pariin. Pekka oli viisissäkymmenissä oleva perheellinen mies, jonka hiusraja oli jo alkanut pikkuhiljaa vetäytymään kohden takaraivoa. Pekan tavaramerkkinä oli pukeutua töissä ollessaan ruudulliseen pikkutakkiin ja vakosamettisiin, beigeihin housuihin. Tavattuaan miehen ensimmäisen kerran Kati olikin miettinyt vanhan kliseen voimin: ”Ostaisitko tältä mieheltä käytetyn auton?” En ostaisi, olikin ollut hänen oma vastauksensa. Onneksi taloon oli palkattu ihan oikeat myyjät, jotka vaikuttivat huomattavasti freesimmiltä ja luottamusta herättävämiltä ulkoisilta habituksiltaan. Pekka luotti henkilökuntaansa ja puuttuikin myyntiin vain, jos paikalle sattui joku hänen vanha tuttavansa tai sukulainen.

– Mikä ihmeen hätä teillä kaikilla on? Kati vinkkasi silmää Pekalle.

– Onko siinä autossa jotain vikaa? Hannele kyseli ihan samaa noin kaksi minuuttia sitten.

– Hyvä auto se on, Pekka iski silmää takaisin. – Me vain autetaan sinua toteuttamaan unelmaasi ja saamaan haluamasi. Voin vielä tarkistaa sitä hintaakin, jos se siitä on kiinni.

– Ei se siitä, mutta haluaisin kyllä sen koeajoon ensin. En kai minä nyt sikaa säkissä sentään?

– Sen kuin otat. Pyydät vain Hannelea tekemään siitä koeajoon oikeuttavat paperit. Otat sen sitten ajoon miten itsellesi parhaiten käy. Rekisterissä sen pitäisi olla. Pidä vaikka pari päivää niin saat kunnon tuntuman.

– Okei. Kiitti, Katin mielessä kupli innostus.

Kati otti ostamansa eväät tiskiltä ja suuntasi takaisin alakertaan. Saapuessa työpisteelleen hän huomasi pöydälle ilmestyneen uuden

kasan vaihdokkien papereita, joilla pääsisi myynti-ilmoitusten tekemisen meininkiin. Hän vilkaisi nopeasti paperit läpi ja alkoi puuhiinsa. Autosihteerin titteli ei juuri kuvastanut kaikkea hänen tekemistään. Ennemminkin hän toimi yleiskoneena, jonka puoleen käännettiin aina hankalissa tapauksissa tai tehtävissä, joita kissanpäiviä mielellään viettävät myyjät eivät itse viitsineet hoitaa. Se sopi hänelle hyvin. Liian rutinoitunut työ olisi ollut puuduttavaa ja näin työn mielekkyys säilyi päivästä toiseen. Koskaan ei voinut tietää, minkä asian milloinkin eteensä sai ratkottavakseen.

Kellon lähennellessä yhtätoista oveen koputettiin. Kati säikähti pienesti tuota yllättävää terävää ääntä ja katsoi pelästyneenä ovelle. Ovelle seisoj automyyjänä toimiva Sami Oras. Samilla oli oljenvaaleat hiukset, jotka oli leikattu nykymuodin mukaiseen ananaskampaukseen. Ikää miehellä oli hieman vajaan kolmenkymmenen ikävuoden verran. Sami oli työskennellyt myyjänä Vaiharilla kuutisen vuotta ja kuului yrityksen nuorempaan kastiin. Sami ei juurikaan kertoillut yksityiselämästään, mutta Hannelen mukaan Sami seurusteli jonkun paikallisen somejulkkiksen kanssa.

– Älä nyt säiky, Sami naurahti Katin säpsähdykselle. – En kai mä nyt niin pelottava ole?

– Mitäs hiippaillet tänne luvattoman hiljaa? Kai sitä nyt vähemmästäkin, Kati ärähti leikkisästi hymyillen.

– Mulla on tuolla asiakkaat. Ne ottaisivat koeajoon tuon sinisen Audin. Viitsisitkö tehdä paprut valmiiksi? Tässä on asiakkaiden tarkemmat tiedot.

Kati otti tiedot sisältävän suttuisen lapun käteensä ja vilkaisi sitä nenaansa nyrpistäen.

– Tässä tehtävässä pitäisi olla joku lääkärin tausta, että saisi näistä teidän harakanvarpaista jotain selvää.

– Häh? Arvosteletko mun selkeää ja kaunista käsialaani? Älä yhtään ala siinä, Sami otti kasvoilleen viattoman ilmeen, lähetti lentosuukon ja kääntyi menemään liioitellun kiireesti takaisin myymälähallin puolelle.

Kati hymähti ja alkoi etsiä tiedostoistaan valmista pohjaa asiakirjan täyttöä varten. Hän sai lapun täytettyä juuri, kun myyntihallin puolelta kuului selkäpiitä värisyttävä kirkaisu. Hän pomppasi tuoliltaan ja kiiruhti äänen suuntaan. Myös muut toimiston puolella työskentelevät

olivat kuulleet räkäisyn ja seurasivat Katin kintereillä äänen suuntaan. Katin eteen aukesi näky, joka pysäytti hänet niin äkkiarvaamatta, että ilman turvaväliä seurannut Miia Honka törmäsi häneen sellaisella voimalla, että he olivat molemmat horjahtaa myymälän lattialle pitkin pituuttaan.

– Au! Ei noin saa pysähtyä. Kanssa ihmisille voi sat... Miia manasi, mutta huomattuaan edessään olevat tapahtumat hänen lauseensa jäi kesken.

Parin auton päässä seisoivat vaalea kolmekymppinen naisasiakas pidellen kaksin käsin suutaan. Nainen yökki pontevasti ja sai vain vaivoin pidettyä oksennuksen sisällään. Hänen vieressään seisova mies, ilmeisesti poikaystävä tai aviomies, oli kietonut kätensä tiukasti naisen ympärille ja tuijotti silmät suurina edessään olevan auton avoimeen takakonttiin. Myös myyjänä toimiva Sami Oras oli lamaantunut paikalleen ja tuijotti suu ammolleen edessään olevaa näkyä.

Auton takakontista näkyi musta hiuspehko ja kalmankalpeat naisen kasvot. Naisen ruumis oli taivutettu epäluonnolliseen asentoon, jossa kädet oli väännetty päänalle ja jalat olivat vääntyneinä väärinpäin. Aivan kuin ne olisivat murtuneet useammastakin kohdasta. Naisen silmät olivat avoinna. Ne tuijottivat lasittuneina, mitään kuitenkaan enää näkemättä kaukaisuuteen. Nenä oli vääntynyt luonnottomasti toiselle poskelle ja muutenkin kuolon kalpeutta poistivat vain kauttaaltaan kuivuneen veren peitossa olevat posket. Naisen kaulalla oli viiru, joka oli tummentanut vaalean ihon. Naisen päällä oli täysi ulkovaatetus, mutta takin kangas oli repeytynyt useasta kohdasta.

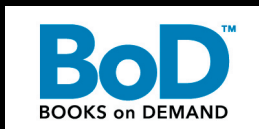
Tuntui kuin aika olisi pysähtynyt. Koko paikalla oleva henkilökunta ja muutama asiakas olivat jähmettyneet paikoilleen. Kukaan ei saanut sanotuksi mitään. He vain tuijottivat silmiään räpäyttämättä tuota järkyttävää epätodellista näkyä. Ensimmäisenä järkytyksestä selvisi Kati. Hän alkoi huseeraamaan ihmisiä pois tilanteesta. Hän komensi Samin viemään asiakkaansa yläkerran kahvioon ja muut myyjät tekemään samoin lopuille paikalla oleville asiakkaille. Hän määräsi kollegansa Hannelen juoksemaan ulko-ovelle ja lukitsemaan sen. Miia sai tehtäväkseen kirjoittaa ovelle näkyviin Suljettu -lapun ja teippaamaan sen ulko-oven ikkunaan. Muita työkavereitaan hän komensi menemään työpisteilleen ja odottamaan. Itse hän tarttui

Jyväskylässä sijaitsevan autoliikkeen vaihtoauton takakontista löytyy ruumis. Liittyykö ruumis autoliikkeen toimintaan vai onko kyse vain sattumasta? Liikkeessä vastikään työnsä aloittanut Kati Koivisto joutuu jälleen tahtomattaan murhamysteerin tihenevään verkkoon. Onko uuden työnantajan toiminnassa sittenkään kaikki aivan laillista vai onko kyse vain sattumasta?

Odotettu dekkarikirjailijan toinen teos sukeltaa jälleen mukaansa tempaavalla tavalla liike-elämän varjopuoliin.

Olen 45-vuotias jyväseudulta kotoisin oleva harrastekirjailija. Esikoisdekkarini Palkanlaskija imestyi syksyllä 2018 entisellä sukunimelläni Voutilainen ja siitä saavani rohkaisevan palautteen voimin syntyi entistä ehompi dekkari 2.0

www.bod.fi